

Stowarzyszenie „La Cicogna”
Upoważnione na podstawie ustawy nr 184 z dn. 4.5.1983 oraz nr 476 z dn. 31.12.1998
ul. Caraglio 24 10141 Turyn, Włochy
tel. +39 011 3827155, fax +39 011 3802 763,
e-mail: cicogna@associazionelacicogna.it, Skype: ass.cicogna1, ass. cicogna
godziny urzędowania: od poniedziałku do piątku od 08.00 do 18.00
NIP 97598950018

USTAWA z dnia 31 grudnia 1998, n. 476*

**Ratyfikacja i wprowadzenie w życie Konwencji o ochronie
dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia
międzynarodowego, sporządzonej w Hadze dnia 29 maja
1993 roku.
Zmiany ustawy nr 184 z dnia 4 maja 1983 roku w zakresie
przysposobienia małoletnich cudzoziemców.**

***Opublikowana w Gazzetta Ufficiale nr 8, rok 140°, część pierwsza, seria
ogólna, z dnia 12 stycznia 1999.**

**Tłumaczenie wykonane przez stowarzyszenie „La Cicogna” pod
kierownictwem prezesa Anny Marii Waszczyńskiej.
Potwierdza się całkowitą zgodność materialną i formalną niniejszego
tłumaczenia z oryginalnym tekstem włoskim.**

Stowarzyszenie „La Cicogna”
Upoważnione na podstawie ustawy nr 184 z dn. 4.5.1983 oraz nr 476 z dn. 31.12.1998
ul. Caraglio 24 10141 Turyn, Włochy
tel. +39 011 3827155, fax +39 011 3802 763,
e-mail: cicogna@associazionelacicogna.it, Skype: ass.cicogna1, ass. cicogna
godziny urzędowania: od poniedziałku do piątku od 08.00 do 18.00
NIP 97598950018

ADNOTACJE

1. We Włoszech nie istnieje instytucja tłumacza przysięgłego; cechę przysięgłości mają natomiast akty, które zaopatrzone są w odpowiednią formułę podpisaną w obecności upoważnionego funkcjonariusza (Dekret Królewski z 9 października 1922, n. 1366 (Gazzetta Ufficiale z 13 listopada 1922, n. 265). Biorąc pod uwagę, że niniejsze tłumaczenie przeznaczone jest dla polskich organów sądowych i administracyjnych, uznano za właściwszą opcję legalizacji tak autentyczności dokumentu włoskiego jak i jakości tłumaczenia na język polski przez Konsulat Generalny Rzeczypospolitej Polskiej w Mediolanie. W naszym biurze w Turynie oraz w Warszawie znajduje się po jednym egzemplarzu tłumaczenia z potwierdzeniem konsularnym.
2. W tłumaczeniu starano się zachować jak najdalej posunięte podobieństwo graficzne w stosunku do oryginału, natomiast nie zostało odtworzone ustawienie tekstu w dwóch kolumnach, gdyż obniżało ono czytelność tłumaczenia.
3. „Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana” to odpowiednik „Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej”.
4. Powtarzający się wielokrotnie zwrot „aspiranti all'adozione” czyli „kandydaci do adopcji” został przetłumaczony jako „kandydaci na rodziców adopcyjnych”, a to ze względu na to, że niejako w istocie przysposobienia leży fakt, iż „kandydują” do niej dwie strony: potencjalni rodzice oraz dziecko.
5. „Postanowienie sądu dla nieletnich o zdolności do przysposobienia międzynarodowego” pojawia się często w tekście ustawy po prostu jako „postanowienie o zdolności” lub „postanowienie przyznające zdolność”;
6. Termin „Komisja” oznacza „Komisja do Spraw Adopcji Międzynarodowych przy Radzie Ministrów” (Commissione per le Adozioni Internazionali presso la Presidenza del Consiglio dei Ministri);
7. Włoskie organizacje działające na podstawie autoryzacji rządowej określone są w tekście ustawy jako „ente”. Jest to bardzo ogólnikowy termin, oznaczający w zasadzie niemal jakikolwiek rodzaj instytucji: stowarzyszenia kulturalne, spółdzielnie, jednostki administracji terytorialnej, przedsiębiorstwa itp. Dlatego w przypadku ustawy nr 476 termin ten został przetłumaczony jako „autoryzowana organizacja”, gdyż chodzi o podmioty prawne działające na podstawie specjalnej autoryzacji wydanej przez Komisję.
8. Termin „Konwencja” oznacza w tłumaczeniu „Konwencja o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego”, sporządzona w Hadze dnia 29 maja 1993 roku.

USTAWA z dnia 31 grudnia 1998, n. 476*

**Ratyfikacja i wprowadzenie w życie Konwencji o ochronie
dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia
międzynarodowego, sporządzonej w Hadze dnia 29 maja
1993 roku.**

**Zmiany ustawy nr 184 z dnia 4 maja 1983 roku w zakresie
przysposobienia małoletnich cudzoziemców.**

Izba Deputowanych i Senat Republiki zatwierdzili;

PREZYDENT REPUBLIKI

PODAJE DO POWSZECHNEJ WIADOMOŚCI

następującą ustawę:

Art. 1

1. Prezydent Republiki jest upoważniony do ratyfikacji Konwencji o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego, sporządzonej w Hadze dnia 29 maja 1993 roku, zwanej niniejszym „Konwencją”.

Art. 2

1. Konwencja otrzymuje pełną i całkowitą moc wykonawczą od daty jej wejścia w życie, zgodnie z artykułem 46 tej Konwencji.

Art. 3

1. Rozdział I Części II ustawy z 4 maja 1983 roku zostaje zastąpiony następująco:

„Rozdział I – O PRZYSPOSOBIENIU MAŁOLETNIICH
CUDZOZIEMCÓW.

Art. 29. – 1. Przeposobienie małoletnich cudzoziemców odbywa się zgodnie z zasadami i według dyrektyw Konwencji o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przeposobienia międzynarodowego, sporządzonej w Hadze z dnia 29 maja 1993 roku, zwanej następnie „Konwencją”, zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

Art. 29-bis. – 1. Osoby zamieszkałe we Włoszech, spełniające warunki przewidziane w artykule 6 i zamierzające przeposobić małoletniego cudzoziemca, składają w kompetentnym terytorialnie dla ich miejsca zamieszkania sądzie dla nieletnich oświadczenie o gotowości (*do przeposobienia – przyp. tłum.*) i wnoszą o uznanie ich przez ten sąd zdolnymi do przeposobienia.

2. W przypadku obywateli włoskich zamieszkałych w innym państwie, z wyjątkiem ustaleń artykułu 36 ustęp 4, właściwym jest sąd dla nieletnich kompetentny dla okręgu ich ostatniego miejsca zamieszkania; wobec niemożności ustalenia takiego sądu, właściwym jest sąd dla nieletnich Rzymu.

3. Sąd dla nieletnich, jeżeli uzna, iż nie zachodzi konieczność niezwłocznego wydania postanowienia o niezdolności z powodu ewidentnego braku wymaganych charakterystyk, w ciągu piętnastu dni od złożenia wniosku przekazuje terytorialnym służbom socjalnym kopię oświadczenia o gotowości do przeposobienia.

4. Służby socjalne lokalnych organów, indywidualnych lub stowarzyszonych, działających również w oparciu o podlegające ich kompetencji terytorialne zakłady opieki zdrowotnej i szpitalnej, prowadzą następujące działania:

a) udzielają informacji dotyczących adopcji zagranicznej i odpowiednich procedur, autoryzowanych organizacji oraz innych form niesienia pomocy małoletnim w trudnej sytuacji, łącznie ze współpracą z autoryzowanymi organizacjami przewidzianymi w artykule 39-ter;

b) przygotowują osoby ubiegające się o adopcję, również współpracując z wyżej wymienionymi organizacjami;

c) zbierają informacje dotyczące sytuacji osobistej, rodzinnej i zdrowotnej kandydatów na rodziców adopcyjnych, ich środowiska społecznego, przyczyn, dla których podjęli decyzję przeposobienia, ich umiejętności podjęcia odpowiedzialności związanej z przeposobieniem zagranicznym, ich umiejętności zaspokojenia potrzeb małoletnich bądź jednego małoletniego, których byliby w stanie przyjąć, jak również wszelkie inne informacje użyteczne dla oceny ich zdolności do adopcji przez sąd dla nieletnich.

5. Po zakończeniu badań, w ciągu czterech miesięcy od dnia złożenia oświadczenia o gotowości do przeposobienia (*przez kandydatów na rodziców – przyp. tłum.*), służby socjalne przesyłają sądowi dla nieletnich pełne sprawozdanie zawierające wszystkie elementy wymienione w ustępie 4.

Art. 30. – 1. Po otrzymaniu sprawozdania, o którym w artykule 29-bis ustęp 5, sąd dla nieletnich, również w osobie sędziego oddelegowanego, wysłuchuje kandydatów na rodziców adopcyjnych, zarządza odpowiednie uzupełnienia, jeśli zachodzi taka konieczność, po czym w terminie następujących dwóch miesięcy wydaje postanowienie z uzasadnieniem stwierdzające istnienie lub brak warunków do przysposobienia.

2. Orzeczenie przyznające zdolność do przysposobienia zachowuje ważność przez cały okres trwania postępowania, które musi być wszczęte przez małżonków w okresie do roku od dnia powiadomienia o postanowieniu. Postanowienie zawiera również wskazówki, których celem jest ułatwienie spotkania kandydatów na rodziców i małoletniego, który ma być zaadoptowany.

3. Postanowienie, wraz z odpisem sprawozdania i całej dokumentacji załączonej do akt, zostaje przekazane Komisji, o której w artykule 38 oraz organizacji autoryzowanej, o której w artykule 39-ter, jeśli małżonkowie już taką organizację wskazali.

4. Jeżeli, po uprzednim wysłuchaniu małżonków, postanowienie przyznające im zdolność adopcyjną zostaje odwołane z przyczyn mających na tę zdolność istotny wpływ, sąd dla nieletnich bezzwłocznie informuje o tym Komisję oraz autoryzowaną organizację, o której mowa w ustępie 3.

5. Od postanowienia przyznającego zdolność do przysposobienia lub odmawiającego tej zdolności, jak również od postanowienia odwołującego przyznaną już zdolność, służy prokuratorowi i stronom zainteresowanym prawo do odwołania się do sądu apelacyjnego, zgodnie z artykułami 739 i 740 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 31. – 1. Kandydaci na rodziców adopcyjnych, wobec których wydane już zostało postanowienie przyznające im zdolność do przysposobienia, są zobowiązani do udzielenia pełnomocnictwa do prowadzenia procedury adopcyjnej jednej z autoryzowanych organizacji, o których w artykule 39-ter.

2. Wobec zaistnienia okoliczności przewidzianych w artykule 44, ustęp pierwszy, litera *a)*, sąd dla nieletnich, po dokonaniu oceny osobowości kandydatów na rodziców adopcyjnych, może upoważnić ich do bezpośredniego dokonania czynności przewidzianych pod literami: *b)*, *d)*, *e)* *f)* oraz *h)* trzeciego ustępu niniejszego artykułu.

3. Autoryzowana organizacja, która otrzymała pełnomocnictwo do przeprowadzenia procedury adopcyjnej:

a) informuje kandydatów (na rodziców adopcyjnych – przyp. tłum.) odnośnie czynności proceduralnych, które musi rozpocząć oraz odnośnie konkretnych możliwości doprowadzenia do przysposobienia;

b) przeprowadza czynności proceduralne wobec kompetentnych organów Państwa wybranego przez kandydatów spośród tych Państw, w

których jest upoważniona do działania, przekazując im podanie o przysposobienie wraz z postanowieniem o zdolności adopcyjnej i z załączonym do niego sprawozdaniem po to, aby organy cudzoziemskie mogły sformułować propozycje spotkania kandydatów na rodziców z małoletnim, który ma być przysposobiony;

c) przyjmuje od władz cudzoziemskich propozycję spotkania kandydatów na rodziców z małoletnim, który ma być przysposobiony, dbając o to, aby zostały do niej załączone informacje o stanie zdrowia małoletniego, o jego rodzinie pochodzenia i jego dotychczasowych przeżyciach;

d) przekazuje wszystkie zebrane informacje o małoletnim kandydatom na rodziców, powiadamiając ich o propozycji spotkania z małoletnim przeznaczonym do przysposobienia i opiekując się nimi podczas spełniania wszelkich czynności wymaganych przez kraj pochodzenia dziecka (*dosł. ... wspomagając ich przy wszystkich czynnościach do spełnienia w obcym Państwie – przyp. tłum.*)

e) otrzymuje pisemną zgodę kandydatów na rodziców na spotkanie z małoletnim zaproponowanym przez władze cudzoziemskie, uwierzytelnia ich podpisy, przekazuje ich oświadczenie zgody, dokonując wszelkich czynności wymaganych przez władze cudzoziemskie; uwierzytelnienie podpisów kandydatów na rodziców adopcyjnych może być dokonane również przez kompetentnego funkcjonariusza gminy, przez notariusza lub przez funkcjonariusza kancelarii jakiegokolwiek organu sądowego;

f) uzyskuje od organów obcego Państwa zaświadczenie o zachodzeniu warunków przewidzianych w artykule 4 Konwencji; jeśli takie warunki zachodzą, uzgadnia wraz z organem obcego Państwa stosowność realizacji przysposobienia; w przeciwnym razie stwierdza fakt braku takiego uzgodnienia i natychmiast powiadamia o tym Komisję, o której mowa w artykule 38, podając również przyczyny; jeżeli Państwo pochodzenia małoletniego tego wymaga, autoryzowana organizacja wyraża zgodę na powierzenie małoletniego lub małoletnich przyszłym rodzicom adopcyjnym;

g) informuje niezwłocznie Komisję, sąd dla nieletnich oraz kompetentne terytorialnie służby społeczne o postanowieniu o powierzeniu podjętym przez organ cudzoziemski; składa do Komisji wnioski, do którego załącza niezbędną dokumentację, o zezwolenie na wjazd do Włoch i na stały pobyt małoletniego lub małoletnich we Włoszech;

h) zaświadcza datę wprowadzenia małoletniego do rodziny, której pieczy małoletni został powierzony lub rodziny adopcyjnej;

i) przyjmuje od organów cudzoziemskich kopię akt oraz dokumentację dotyczącą małoletniego i niezwłocznie przekazuje ją sądowi dla nieletnich i Komisji;

l) czuwa nad przemieszczeniem małoletniego do Włoch i dba o to, aby odbyło się ono w towarzystwie rodziców adopcyjnych lub przyszłych rodziców adopcyjnych;

m) na żądanie rodziców wspomaga komórkę rodzinną adopcyjną, przy współpracy lokalnych służb terytorialnych, od momentu wjazdu do Włoch;

n) wydaje zaświadczenia usprawiedliwiające okres trwania niezbędnych nieobecności w miejscu pracy, zgodnie z literami *a*) i *b*) ustępu 1 artykułu 39-*quater*, jeżeli nieobecności te nie są spowodowane problemami zdrowotnymi dziecka, jak również okres pobytu za granicą w przypadku urlopu bez wynagrodzenia zgodnie z literą *c*) tego samego ustępu artykułu 39-*quater*;

o) zgodnie z artykułem 10, ustęp 1, litera *l-bis* tekstu jednolitego dekretu o podatkach od dochodów Prezydenta Republiki z dnia 22 grudnia 1986, n. 917, poświadcza całość wydatków poniesionych przez rodziców adopcyjnych tytułem procedury przysposobienia.

Art. 32. – 1. Komisja, o której w artykule 38, po otrzymaniu dokumentacji, o której w artykule 31 i po dokonaniu oceny wniosków przedstawionych przez autoryzowaną organizację poświadcza, że przysposobienie przeprowadzone jest dla najwyższego dobra dziecka i wyraża zgodę na jego wjazd do Włoch oraz na jego pobyt stały we Włoszech.

2. Zgoda, o której mowa w ustępie 1 nie jest dopuszczalna:

a) gdy z dokumentacji przekazanej przez organy cudzoziemskie nie wynika stan opuszczenia małoletniego, jak również niemożność pieczy lub przysposobienia w Kraju pochodzenia;

b) jeżeli w Państwie pochodzenia małoletniego przysposobienie nie powoduje nabycia przez małoletniego statusu pełnoprawnego dziecka oraz zerwania więzi prawnych między małoletnim i rodziną pochodzenia, chyba że rodzice biologiczni wyraziliby nie ulegającą wątpliwości zgodę na powstanie takich skutków.

3. Również, gdy przysposobienie orzeczone przez organ cudzoziemski nie powoduje zerwania więzi prawnych z rodziną pochodzenia małoletniego, może być ono zmienione w przysposobienie, które powoduje taki skutek, jeżeli sąd dla nieletnich uzna je za zgodne z Konwencją; tylko w przypadku uznania takiej zgodności zarządza transkrypcję.

4. Włoskie placówki konsularne za granicą współpracują, w ramach swych kompetencji, z autoryzowaną organizacją, w celu zapewnienia pozytywnego wyniku procedury adopcyjnej. Po otrzymaniu oficjalnego powiadomienia od Komisji zgodnie z artykułem 39, ustęp, 1, litera *h*), udzielają one przysposobionemu małoletniemu wizy uprawniającej do wjazdu z powodu przysposobienia.

Art. 33 – 1. Przy zachowaniu ważności wszelkich przepisów dotyczących wjazdu do Włoch dla celów rodzinnych, turystycznych, naukowych i

lecniczych, nie jest dopuszczalny wjazd małoletnich nie posiadających wizy wystawionej zgodnie z artykułem 32, to znaczy małoletnich, którym nie towarzyszy, co najmniej jedno z rodziców lub krewny do czwartego stopnia pokrewieństwa.

2. Zabrania się włoskim władzom konsularnym wystawiania wiz wjazdu na terytorium Włoch w celu adopcji w sytuacjach nie przewidzianych przez niniejszy Rozdział i bez zgody Komisji, o której w artykule 38.

3. Osoby towarzyszące do granicy małoletniemu, któremu nie udzielono zezwolenia na wjazd do Włoch, obowiązane są bezzwłocznie i na własny koszt odwieźć małoletniego do jego Kraju pochodzenia. Straż graniczna informuje natychmiast o przypadku Komisję, która nawiązuje kontakt z Krajem pochodzenia dziecka, aby zapewnić jak najlepsze umieszczenie go dla jego najwyższego dobra.

4. Zakazu przewidzianego w ustępie 1 nie stosuje się w sytuacjach, w których z przyczyn działań wojennych, klęsk żywiołowych lub wyjątkowych wydarzeń przewidzianych w artykule 18 ustawy nr 40 z 4 marca 1998 bądź też dla jakiejś innej obiektywnej przeszkody nie jest możliwym dokonanie procedury przewidzianej w niniejszym Rozdziale, jeżeli istnieją przyczyny do wjazdu dziecka do Włoch w jego wyłącznym interesie. Straż graniczna informuje natychmiast o wjeździe małoletniego Komisję oraz sąd dla nieletnich kompetentny terytorialnie z punktu widzenia miejsca zamieszkania osób towarzyszących małoletniemu.

5. W przypadku wjazdu na terytorium Włoch małoletniego w sposób nie spełniający kryteriów dopuszczających taki wjazd, funkcjonariusz publiczny lub autoryzowana organizacja posiadająca o tym informację zawiadamia sąd dla nieletnich kompetentny dla miejsca, w którym małoletni się znajduje. Sąd, wydając wszelkie stosowne postanowienia tymczasowe w interesie małoletniego, orzeka zgodnie z artykułem 37-bis, jeżeli zachodzą do tego przesłanki lub zawiadamia Komisję, która kontaktuje się z Krajem pochodzenia małoletniego i następnie działa zgodnie z artykułem 34.

Art. 34. – 1. Małoletni, który wjechał na terytorium Włoch na podstawie postanowienia o przysposobieniu lub pieczy w celu przysposobienia, od momentu wjazdu posiada takie same uprawnienia, jak małoletni obywatel włoski pozostający w stanie pieczy.

2. Przez okres, co najmniej roku od momentu wjazdu do Włoch, w celu zapewnienia właściwej integracji rodzinnej i społecznej, służby socjalne terytorialnie kompetentne oraz autoryzowane organizacje, na prośbę zainteresowanych wspomagają rodzinę, której powierzono pieczę, rodziców adopcyjnych oraz małoletniego. Służby socjalne i autoryzowane organizacje w każdym razie przekazują sądowi dla nieletnich sprawozdania o przebiegu procesu zżywania się rodziny, informując o ewentualnych trudnościach w celu podjęcia odpowiednich działań.

3. Małoletni, który został przysposobiony nabywa obywatelstwo włoskie w wyniku transkrypcji postanowienia adopcyjnego do rejestrów stanu cywilnego.

Art. 35. – 1. Przepis orzeczone za granicą powoduje we włoskim systemie prawnym skutki przewidziane w artykule 27.

2. Jeżeli przysposobienie zostało orzeczone przez obce Państwo przed momentem wjazdu małoletniego do Włoch, sąd sprawdza, czy postanowienie to spełnia warunki do adopcji międzynarodowej przewidziane w artykule 4 Konwencji.

3. Sąd sprawdza również czy przysposobienie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami leżącymi u podstaw włoskiego prawa rodzinnego, ocenianymi z punktu widzenia najwyższego dobra dziecka i jeżeli do orzeczenia załączone jest zaświadczenie o zgodności z Konwencją, o którym w literze *i*) oraz zezwolenie przewidziane w literze *h*) ustępu 1 artykułu 39, zarządza transkrypcję postanowienia o przysposobieniu do rejestrów stanu cywilnego.

4. Jeżeli wynika, że procedura adopcyjna wymaga uzupełnienia już po przyjeździe małoletniego do Włoch, sąd dla nieletnich uznaje postanowienie cudzoziemskie jako postanowienie o pieczy pre-adopcyjnej, jeżeli nie pozostaje ono w sprzeczności z zasadami leżącymi u podstaw włoskiego prawa rodzinnego, ocenianymi z punktu widzenia najwyższego dobra dziecka i ustala czas trwania powyższej pieczy na okres jednego roku od momentu wprowadzenia małoletniego do rodziny. Po upływie tego okresu, jeżeli sąd uzna, że pobyt dziecka w rodzinie w dalszym ciągu odpowiada jego dobru, orzeka przysposobienie i zarządza jego transkrypcję do rejestrów stanu cywilnego. W przeciwnym razie, również i przed zakończeniem okresu pieczy preadopcyjnej, odwołuje postanowienie o pieczy i postanawia zgodnie z artykułem 21 Konwencji. W takim przypadku, jeżeli małoletni ukończył 14 lat, musi zawsze wyrazić zgodę do podjęcia postanowień w stosunku do niego; jeżeli ukończył lat 12, musi być osobiście wysłuchany przez sąd; jeżeli małoletni nie ukończył lat 12, sąd może go wysłuchać, jeśli uzna to za stosowne i jeśli nie grozi to zachwianiem jego równowagi psychologiczno-emocjonalnej, biorąc pod uwagę opinię biegłego psychologa mianowanego przez sąd.

5. Sądem właściwym do wydania stosownych postanowień jest sąd kompetentny terytorialnie dla okręgu, w którym zamieszkują kandydaci na rodziców adopcyjnych w chwili wjazdu małoletniego do Włoch.

6. Biorąc pod uwagę artykuł 36, transkrypcja nie może być zarządzona w następujących przypadkach:

a) postanowienie o przysposobieniu dotyczy przysposabiających, którzy nie spełniają wymogów stawianych przez włoskie prawo adopcyjne;

b) nie zostały uszanowane wskazania zawarte w postanowieniu przyznającym zdolność do przysposobienia;

c) nie jest możliwym przekształcenie na przysposobienie skutków zgodnie z artykułem 27;

d) przysposobienie lub piecza małoletnich cudzoziemców nie zostały przeprowadzone za pośrednictwem organów centralnych lub autoryzowanej organizacji;

e) wprowadzenie nieletniego do rodziny okazało się sprzeczne z jego dobrem.

Art. 36. – 1. Adopcja zagraniczna małoletnich obywateli państw, które ratyfikowały Konwencję lub podpisały umowy dwustronne w duchu Konwencji, może zostać przeprowadzona wyłącznie zgodnie z procedurą i powodować skutki przewidziane przez niniejszą ustawę.

2. Adopcja lub piecza ustanowiona w celu adopcji orzeczone w Państwie, które nie podpisało Konwencji ani nie zawarło żadnej umowy dwustronnej, mogą być uznane za ważne we Włoszech pod warunkiem, że:

a) zostanie stwierdzony stan opuszczenia małoletniego cudzoziemca lub zgoda rodziców biologicznych na przysposobienia powodujące, iż małoletni przysposobiony otrzyma status dziecka przysposabiających oraz ustaną stosunki prawne z rodziną pochodzenia;

b) przysposabiający otrzymali postanowienie przyznające im zdolność zgodnie z artykułem 30 i procedura adopcyjna została przeprowadzona z udziałem Komisji zgodnie z artykułem 38 oraz jednej z autoryzowanych organizacji;

c) zostały uszanowane zlecenia zawarte w postanowieniu przyznającym zdolność adopcyjną;

d) zostało wydane zezwolenie przewidziane w artykule 39, ustęp 1, litera h).

3. Stosowne postanowienie wydaje ten sąd dla nieletnich, który wydał postanowienie przyznające zdolność adopcyjną. O wydaniu takiego postanowienia powiadamia Komisję, która postępuje zgodnie z artykułem 39, ustęp 1, litera e).

4. Postanowienie o przysposobieniu wydane przez kompetentny organ obcego Państwa na wniosek obywateli włoskich, którzy udowodnią, że przebywali stale w tym Państwie od, co najmniej dwóch lat, zostaje uznane

jako pełnoprawne we Włoszech postanowieniem sądu dla nieletnich pod warunkiem, że postanowienie organu cudzoziemskiego jest zgodne z zasadami Konwencji.

Art. 37. – 1. Po zakończeniu procedury adopcyjnej Komisja, o której w artykule 38, może przekazać rodzicom adopcyjnym, ewentualnie za pośrednictwem sądu dla nieletnich, jedynie te informacje, które są istotne dla stanu zdrowia przysposobionego dziecka.

2. Sąd dla nieletnich, który wydał postanowienia przewidziane w artykułach 35 i 36 oraz Komisja zachowują informacje dotyczące pochodzenia małoletniego, tożsamości jego rodziców biologicznych, jak również sytuacji zdrowotnej małoletniego i jego rodziny pochodzenia.

3. Dostęp do innych informacji regulowany jest zgodnie z obowiązującymi przepisami o przysposobieniu małoletnich obywateli włoskich.

Art. 37-bis. - 1. W stosunku do małoletniego cudzoziemca, który przebywa we Włoszech w stanie opuszczenia, stosuje się przepisy prawa włoskiego o przysposobieniu, pieczy oraz postanowień koniecznych w pilnych przypadkach.

Art. 38 – 1. Dla celów przewidzianych w artykule 6 Konwencji zostaje ustanowiona przy Prezydium Rady Ministrów Komisja do Spraw Adopcji Międzynarodowych.

2. Komisja ma następujący skład osobowy:

a) przewodniczący mianowany przez Prezesa Rady Ministrów, którym jest sędzia mający doświadczenie na polu pracy z nieletnimi lub wyższy funkcjonariusz państwowy mający podobne doświadczenie;

b) dwóch przedstawicieli Departamentu Spraw Socjalnych przy Radzie Ministrów;

c) jeden przedstawiciel Ministerstwa Spraw Zagranicznych;

d) jeden przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

e) dwóch przedstawicieli Ministerstwa Łaski i Sprawiedliwości;

f) jeden przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia;

g) trzech przedstawicieli Konferencji Połączonej, o której mowa w artykule 8 dekretu z mocą ustawy nr 28 z 28 sierpnia 1997.

3. Kadencja przewodniczącego trwa dwa lata i może być odnowiona tylko jeden raz.

4. Kadencja członków Komisji trwa cztery lata. Regulamin przyjęty przez Komisję zapewnia stopniową rotację członków, którym kończy się kadencja. W tym celu przepisy regulaminu mogą dopuścić do przedłużenia kadencji członków Komisji o okres nie dłuższy niż jeden rok.

5. Członkami Komisji są etatowi pracownicy Prezydium Rady Ministrów i innych organów administracji publicznej.

Art. 39 – 1. Komisja do Spraw Adopcji Międzynarodowych:

a) w celu realizacji konwencji międzynarodowych dotyczących przysposobienia współpracuje z organami centralnymi innych Państw, również poprzez zbieranie niezbędnych informacji;

b) proponuje zawieranie dwustronnych porozumień w sprawach adopcji zagranicznych;

c) wydaje autoryzację na działalność organizacjom, o których mowa w artykułe 39-ter, prowadzi rejestr tych organizacji, nadzoruje ich działalność, dokonuje jej weryfikacji co najmniej raz na trzy lata, odbiera autoryzację w przypadku stwierdzenia poważnych zaniedbań, niewydolności lub naruszenia przepisów niniejszej ustawy. Komisja pełni takie same funkcje wobec działania służb socjalnych do adopcji międzynarodowej, o których mowa w artykułe 39-bis;

d) działa w celu zapewnienia równomiernego rozmieszczenia autoryzowanych organizacji w na terytorium całych Włoch i odnośnych przedstawicielstw w obcych Państwach;

e) zachowuje wszystkie akty i informacje dotyczące procedur adopcji międzynarodowych;

f) wspiera współpracę między podmiotami działającymi na polu adopcji międzynarodowej i ochrony małoletnich;

g) wspiera inicjatywy mające na celu odpowiednie przygotowanie zawodowe osób działających bądź zamierzających działać na polu adopcji międzynarodowej;

h) wydaje zgodę na wjazd i na stały pobyt małoletniego cudzoziemca, który został przysposobiony lub poddany pieczy w celu przysposobienia;

i) poświadcza zgodność przysposobienia z przepisami Konwencji, jak przewidziano w artykule 23, ustęp 1 tejże Konwencji;

l) w ramach działalności szkoleniowej i informacyjnej współpracuje także z podmiotami innymi niż te, które przewidziane są w artykule 39-ter.

2. Decyzja autoryzowanej organizacji, w której odmawia ona obcym organom współpracy przy przeprowadzeniu określonej procedury adopcyjnej, na żądanie zainteresowanych jest poddana kontroli Komisji; jeśli Komisja nie zatwierdzi słuszności takiej odmowy, może sama przeprowadzić procedurę lub powierzyć przeprowadzenie czynności, o których w artykule 31, innej autoryzowanej organizacji lub urzędowi.

3. Komisja organizuje periodycznie spotkania z przedstawicielami autoryzowanych organizacji w celu dokonania analizy wyłonionych przez praktykę problematyk i w celu koordynacji inicjatyw wprowadzających w życie zasady Konwencji.

4. Co dwa lata Komisja składa Prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie, dotyczące sytuacji na polu adopcji międzynarodowych, stanu wprowadzania w życie Konwencji oraz zawierania dwustronnych umów również i z Państwami, które nie podpisały Konwencji; Prezes Rady Ministrów przekazuje sprawozdanie Parlamentowi.

Art. 39-bis. – 1. Autonomiczne regiony i prowincje Trydent (Trento) i Bolzano, w ramach swych kompetencji:

a) rozwijają sieć służb socjalnych, które byłyby w stanie wykonać zadania przewidziane przez niniejszą ustawę;

b) czuwają nad pracą sieci organów i służb prowadzących działalność na polu adopcji międzynarodowych w celu zapewnienia właściwego poziomu tej działalności;

c) podejmują inicjatywy w celu wypracowania protokółów wykonawczych oraz konwencji między autoryzowanymi organizacjami i służbami terytorialnymi, jak również w celu stworzenia trwałych form współpracy między tymi podmiotami i organami sądowymi dla nieletnich.

2. Autonomiczne regiony i prowincje Trydent (Trento) i Bolzano mogą stworzyć spełniający wymogi przewidziane w artykule 39-ter wydział do spraw adopcji międzynarodowych, którego zadaniem będzie dokonywanie wszystkich czynności, o których w artykule 31, ustęp 3, na rzecz małżonków, którzy się o to zwrócą w momencie złożenia podania o adopcję międzynarodową.

3. Wydziały do spraw adopcji międzynarodowych, o których mowa w ustępie 2, są ustanowione i działają na podstawie przepisów wydanych przez region lub prowincję, wprowadzających zasady zawarte w niniejszej ustawie. Autonomicznym regionom i prowincjom Trydent (Trento) i Bolzano przekazuje się kompetencje administracyjne dotyczące adopcji międzynarodowej.

Art. 39-ter. – 1. W celu uzyskania i zachowania autoryzacji przewidzianej w artykułe 39, ustępie 1, litera c), organizacje muszą spełniać następujące wymogi:

a) muszą być kierowane przez osoby odpowiednio przygotowane i kompetentne w dziedzinie adopcji międzynarodowej, jak również posiadające odpowiednie kwalifikacje moralne; to samo dotyczy pracowników autoryzowanej organizacji;

b) zapewnić sobie współpracę specjalistów z dziedziny społecznej, prawnej i psychologicznej, wpisanych na listy odpowiednich izb zawodowych i posiadających umiejętności niezbędne do zapewnienia małżonkom wsparcia przed, podczas i po przysposobieniu;

c) posiadać odpowiednią strukturę organizacyjną w przynajmniej jednym regionie lub w przynajmniej jednej prowincji autonomicznej we Włoszech, jak również zorganizowaną współpracę osobową w tych Państwach, w których zamierzają działać;

d) nie prowadzić działalności w celu otrzymania zysku, prowadzić absolutnie klarowną rachunkowość, również i tą, która dotyczy kosztów przeprowadzenia procedury adopcyjnej, stosować zgodną z prawem i łatwą do skontrolowania metodologię działania;

e) nie mieć i nie stosować przesądów dyskryminujących w stosunku do osób ubiegających się o przysposobienie, łącznie z dyskryminacją natury ideologicznej i religijnej;

f) uczestniczyć w działaniach na rzecz promowania praw dziecka, możliwie poprzez uczestniczenie w akcjach współpracy na rzecz rozwoju społecznego, również przy pomocy organizacji pozarządowych, jak również promować zasadę subsydiarności adopcji międzynarodowej w Krajach pochodzenia małoletnich;

g) mieć siedzibę prawną na terytorium Włoch.

Art. 39-quater. – 1. Przy zachowaniu ważności pozostałych przepisów prawa, rodzice adopcyjni oraz małżonkowie, którym nad małoletnim powierzono pieczę pre-adopcyjną, mogą korzystać z następujących uprawnień:

a) nieobecność w pracy zgodnie z artykułem 6, ustęp 1 ustawy nr 903 z 9 grudnia 1977, nawet jeżeli przysposobiony małoletni ukończył już wiek sześciu lat;

b) nieobecność w pracy zgodnie z artykułem 6, ustęp 1 ustawy nr 903 z 9 grudnia 1977, dopóki małoletni nie ukończył wieku sześciu lat;

c) urlop na okres pobytu w obcym Państwie wymagany do przeprowadzenia procedury adopcyjnej.

Art. 4.

1. W artykule 10, ustęp 1 tekstu jednolitego o podatkach dochodowych, zatwierdzonego dekretem Prezydenta Republiki z 22 grudnia 1986, nr 917, po literze l) dodaje się następującą:

„*l-bis*) pięćdziesiąt procent wydatków poniesionych przez rodziców adopcyjnych dla spełnienia procedury przysposobienia, uregulowanej przepisami zawartymi w Rozdziale I Części III ustawy nr 184 z 4 maja 1983 roku”.

Art. 5.

1. Do artykułu 40 ustawy nr 184 z 4 maja 1983 roku dodaje się następujący ustęp:

„ Wobec cudzoziemców zamieszkałych na stałe w Państwach, które ratyfikowały Konwencję, zamiast procedury przewidzianej w ustępie pierwszym stosuje się procedury przewidziane w Konwencji w zakresie czynności i kompetencji organów centralnych oraz autoryzowanych organizacji. W pozostałych kwestiach stosuje się przepisy niniejszej ustawy.”

2. Do artykułu 41 ustawy nr 184 z 4 maja 1983 roku dodaje się następujący ustęp:

„ W przypadku przysposobienia małoletniego stale zamieszkałego we Włoszech przez obywateli obcych zamieszkałych na stałe w Państwach, które ratyfikowały Konwencję, funkcje leżące w gestii konsula na mocy niniejszego artykułu przyznane są organowi centralnemu i autoryzowanej organizacji.”

Art. 6.

1. Za artykułem 72 ustawy nr 184 z 4 maja 1983 roku dodaje się następujący:

„Art. 72-bis. – 1. Ktokolwiek prowadzi na rzecz osób trzecich działalność dotyczącą małoletnich cudzoziemców bez otrzymanej uprzednio autoryzacji przewidzianej w artykule 39, ustęp 1, litera c), podlega karze pozbawienia wolności w wymiarze do jednego roku oraz grzywnie w wysokości od jednego do dziesięciu milionów lirów.

2. Przedstawiciele prawni oraz prezesi stowarzyszeń lub agencji prowadzących działalność określoną w ustępie 1 podlegają karze pozbawienia wolności w wymiarze od sześciu miesięcy do trzech lat oraz grzywny w wysokości od dwóch do sześciu milionów lirów.

3. Przy zachowaniu ważności dla przypadków przewidzianych w artykule 36, ustęp 4 osoby, które w celu przysposobienia małoletnich korzystają z usług, stowarzyszeń, instytucji, organizacji lub osób nie posiadających autoryzacji przewidzianej przez prawo, podlegają karom przewidzianym w ustępie 1 pomniejszonym o jedną trzecią.

Art. 7.

1. Na mocy regulaminu, który ma być wydany, zgodnie z artykułem 17, ustęp 1 ustawy nr 400 z dnia 23 sierpnia 1988, w ciągu czterech miesięcy od daty wejścia w życie niniejsze ustawy, na wniosek Prezesa Rady Ministrów uzgodniony z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wewnętrznych, Łaski i Sprawiedliwości oraz Zdrowia, nadaje się moc wykonawczą przepisom niniejszej ustawy dotyczącym utworzenia i organizacji Komisji do Spraw Adopcji Międzynarodowych, również w kwestii dotyczącej jej składu osobowego i funkcji sprawowanych (*przez poszczególnych członków – przyp. tłum.*). Ten sam akt reguluje procedury niezbędne do otrzymania autoryzacji, jej treść, zmiany lub jej cofnięcia, prowadzenia rejestru oraz wszelkich innych form działalności dotyczących autoryzowanych organizacji, o których mowa w artykule 39-ter ustawy nr 184 z 4 maja 1983, wprowadzonym przez artykuł 3 niniejszej ustawy.

2. Regulamin, o którym mowa w ustępie 1 reguluje również wysłanie przez Komisję do Spraw Adopcji Międzynarodowych swych pracowników w misji przy przedstawicielstwach dyplomatycznych i konsulatach za granicą.

3. Komisja zostanie utworzona w ciągu trzech miesięcy od momentu wydania regulaminu, o którym mowa w ustępie 1.

Art. 8.

1. Postanowienie przyznające zdolność adopcyjną oraz postanowienia o ustanowieniu pieczy pre-adopcyjnej, wydane w okresie poprzedzającym wejście w życie Konwencji, zachowują pełną moc prawną.

2. Wnioski złożone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jak również wnioski złożone po tej dacie, są rozpatrywane według wcześniejszych przepisów aż do chwili utworzenia Komisji do Spraw Adopcji Międzynarodowych i do opublikowania listy autoryzowanych organizacji.

3. Postanowienia o nadaniu mocy wykonawczej Konwencji o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego, sporządzonej w Hadze dnia 29 maja 1993 roku, zawarte w artykule 3 niniejszej ustawy, nabierają mocy obowiązującej od daty wejścia w życie tej Konwencji.

Art. 9.

1. Pokrycie kosztów wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej ustawy, oceniane na kwotę 13.200 milionów rocznie od roku 1998, przewidziane jest poprzez odpowiednią redukcję kwoty już przyznanej w podstawowej jednostce bieżącej „Funduszu specjalnego budżetu Ministerstwa Skarbu, Bilansu i Planowania Gospodarczego na rok 1998, wykorzystując na ten cel do wysokości kwoty 11.200 milionów lirów zasoby Ministerstwa Spraw Zagranicznych i do wysokości kwoty 2.000 milionów zasoby Prezydium Rady Ministrów.

2. Kwoty, o których mowa w ustępie 1, wpływają do Funduszu polityki społecznej przy Prezydium Rady Ministrów, z wyjątkiem kwoty mniejszych wpływów wynoszącej 3.000 milionów lirów, przewidzianych na podstawie artykułu 39-quater ustawy nr 184 z dnia 4 maja 1983, wprowadzonego przez artykuł 3 niniejszej ustawy jak również przez artykuł 4 niniejszej ustawy.

3. Minister Skarbu, Bilansu i Planowania Gospodarczego jest upoważniony do wprowadzania , poprzez własne rozporządzenia, odpowiednich zmian w bilansie.

Niniejsza ustawa, zaopatrzona w pieczęć państwową, zostanie włączona do Oficjalnego Zbioru Aktów Normatywnych Republiki Włoskiej. Zobowiązuje się wszystkich, kogo to dotyczy, do przestrzegania i jej i do nadzorowania jej przestrzegania jako ustawy wagi państwowej.

Wydano w Rzymie dnia 31 grudnia 1998

SCALFARO

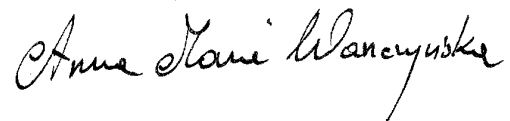
D'ALEMA, *Prezes Rady Ministrów*
DINI, *Minister Spraw Zagranicznych*
TURCO, *Minister Solidarności*

Společnej

Potwierdzenie otrzymania do wglądu przez Ministra Łaski i Sprawiedliwości:
DILIBERTO.

Niżej podpisana Anna Maria Waszczyńska, prezes autoryzowanej organizacji włoskiej „La Cicogna”, poświadczają zgodność niniejszego tłumaczenia z oryginałem sporządzonym w języku włoskim.

Turyń, dnia 20 grudnia 2006 roku.

Stowarzyszenie „La Cicogna”
Upoważnione na podstawie ustawy nr 184 z dn. 4.5.1983 oraz nr 476 z dn. 31.12.1998
ul. Caraglio 24 10141 Turyn, Włochy
tel. +39 011 3827155, +39 011 4120233 +39 011 4120232 fax +39 011 3802 763,
e-mail: cicogna@associazionelacicogna.it, Skype: ass.cicogna1, ass. cicogna
godziny urzędowania: od poniedziałku do piątku od 08.30 do 18.00
NIP 97598950018

Gazzetta Ufficiale (włoski Dziennik Ustaw – przyp. tłum), Seria Ogólna, Numer 8,
Rok 140°, Część Pierwsza, Rzym, 12 stycznia 1999
Strony: 10 – 19 (tekst po włosku)

Ustawa z 31 grudnia 1998, n° 476
Ratyfikacja i wprowadzenie w życie Konwencji o ochronie nieletnich i o
współpracy w zakresie adopcji międzynarodowej, zawartej w Hadze dnia 29
maja 1993. Zmiany w stosunku do ustawy z 4 maja 1983 n° 184 o adopcji
małoletnich cudzoziemców.

/-/

Art. 35. – 1. Przyniesienie orzeczone za granicą powoduje we włoskim systemie prawnym skutki przewidziane w artykule 27.

2. Jeżeli przyniesienie zostało orzeczone przez obce Państwo przed momentem wjazdu małoletniego do Włoch, sąd sprawdza, czy postanowienie to spełnia warunki do adopcji międzynarodowej przewidziane w artykule 4 Konwencji.

3. Sąd sprawdza również czy przyniesienie nie pozostaje w sprzeczności z zasadami leżącymi u podstaw włoskiego prawa rodzinnego, ocenianymi z punktu widzenia najwyższego dobra dziecka i jeżeli do orzeczenia załączone jest zaświadczenie o zgodności z Konwencją, o którym w literze *i*) oraz zezwolenie przewidziane w literze *h*) ustępu 1 artykułu 39, zarządza transkrypcję postanowienia o przyniesieniu do rejestrów stanu cywilnego.

4. Jeżeli wynika, że procedura adopcyjna wymaga uzupełnienia już po przyjeździe małoletniego do Włoch, sąd dla nieletnich uznaje postanowienie cudzoziemskie jako postanowienie o pieczy pre-adopcyjnej, jeżeli nie pozostaje ono w sprzeczności z zasadami leżącymi u podstaw włoskiego prawa rodzinnego, ocenianymi z punktu widzenia najwyższego dobra dziecka i ustala czas trwania powyższej pieczy na okres jednego roku od momentu wprowadzenia małoletniego do rodziny. Po upływie tego okresu, jeżeli sąd uzna, że pobyt dziecka w rodzinie w dalszym ciągu odpowiada jego dobru, orzeka przyniesienie i zarządza jego transkrypcję do rejestrów stanu cywilnego. W przeciwnym razie, również i przed zakończeniem okresu pieczy preadopcyjnej, odwołuje postanowienie o pieczy i

postanawia zgodnie z artykułem 21 Konwencji. W takim przypadku, jeżeli małoletni ukończył 14 lat, musi zawsze wyrazić zgodę do podjęcia postanowień w stosunku do niego; jeżeli ukończył lat 12, musi być osobiście wysłuchany przez sąd; jeżeli małoletni nie ukończył lat 12, sąd może go wysłuchać, jeśli uzna to za stosowne i jeśli nie grozi to zachwianiem jego równowagi psychologiczno-emocjonalnej, biorąc pod uwagę opinię biegłego psychologa mianowanego przez sąd.

5. Sądem właściwym do wydania stosownych postanowień jest sąd kompetentny terytorialnie dla okręgu, w którym zamieszkują kandydaci na rodziców adopcyjnych w chwili wjazdu małoletniego do Włoch.

6. Biorąc pod uwagę artykuł 36, transkrypcja nie może być zarządzona w następujących przypadkach:

a) postanowienie o przysposobieniu dotyczy przysposabiających, którzy nie spełniają wymogów stawianych przez włoskie prawo adopcyjne;

b) nie zostały uszanowane wskazania zawarte w postanowieniu przyznającym zdolność do przysposobienia;

c) nie jest możliwym przekształcenie na przysposobienie skutków zgodnie z artykułem 27;

d) przysposobienie lub piecza małoletnich cudzoziemców nie zostały przeprowadzone za pośrednictwem organów centralnych lub autoryzowanej organizacji;

e) wprowadzenie nieletniego do rodziny okazało się sprzeczne z jego dobrem.

/-/

Komentarz

Punkt 2 wyraźnie podkreśla, że podlegają sprawdzeniu we Włoszech tylko te orzeczenia o przysposobieniu, które zostały wydane, w tym przypadku w Polsce, przed wjazdem dziecka do Włoch.

Tak więc, orzeczenia wydane w Polsce przed wyjazdem dziecka z Polski podlega takiej kontroli.

Ustawa określa też wyraźnie jaki jest zakres takiej kontroli: zgodność z przesłankami artykułu 4 Konwencji.

Punkt 3 uzupełnia kryteria weryfikacji i, jeśli jej wynik jest pozytywny, przewiduje tylko jeden sposób ustosunkowania się sądu włoskiego do orzeczenia polskiego: sąd włoski zarządza transkrypcję orzeczenia do rejestru stanu cywilnego.

Nie jest przewidziane żadne inne postępowanie adopcyjne, gdyż postępowanie, które odbyło się w Polsce wraz z kończącą je decyzją sądu

polskiego, zostaje uznane za ważne na gruncie prawa włoskiego. Dlatego też sąd włoski obowiązany jest nakazać urzędowi stanu cywilnego wprowadzenie danych dziecka do rejestru rodziny.

Punkt 4 przewiduje sytuację, w której postępowanie w Polsce zostałoby przeprowadzone bez uszanowania artykułu 4 Konwencji. W takiej właśnie – i tylko w takiej sytuacji – polskie orzeczenie o przysposobieniu nie otrzyma natychmiast definitywnego status quo lecz zostanie potraktowane jako orzeczenie pre-adoptcyjne, wymagające rocznego okresu pożycia dziecka z rodziną.

Charakterystycznym jest fakt, że również w takiej sytuacji, po upływie jednorocznego okresu powierzenia, sąd orzeka przysposobienie i zarządza jego transkrypcję w rejestrach stanu cywilnego.

Orzeczenie o przysposobieniu i rozporządzenie o transkrypcji to dwa odrębne akty.

W naszym archiwum posiadamy wiele takich rozporządzeń, wydanych przez sądy w całych Włoszech. Ich kopie, wraz z tłumaczeniem, przekazane zostały przez nas do akt Konsulatu Generalnego Polski w Mediolanie, a następnie – w miarę kompletowania końcowych sprawozdań – przesyłane są do kompetentnych Ośrodków Adopcyjno-Opiekuńczych w Polsce oraz do Sądów Rejonowych, które wydały postanowienie.

Nie posiadamy, natomiast, ani jednego orzeczenia i rozporządzenia, o którym mówi wyżej wymieniony punkt 4, gdyż – jak dotąd – absolutnie wszystkie orzeczenia polskich sądów koronujące postępowania adopcyjne, nad którymi sprawowaliśmy pieczę, zostały przyjęte przez włoskie sądy jako w pełni zaspakajające wszystkie wymogi tak Konwencji Haskiej jak i prawa włoskiego.

Turyń, 25 maja 2011

Anna Maria Waszczyńska

PREZES

Legge 31 dicembre 1998, n. 476

"Ratifica ed esecuzione della Convenzione per la tutela dei minori e la cooperazione in materia di adozione internazionale, fatta a L'Aja il 29 maggio 1993. Modifiche alla legge 4 maggio 1983, n. 184, in tema di adozione di minori stranieri"
pubblicata nella Gazzetta Ufficiale n. 8 del 12 gennaio 1999

Art. 1.

1. Il Presidente della Repubblica è autorizzato a ratificare la Convenzione per la tutela dei minori e la cooperazione in materia di adozione internazionale, fatta a L'Aja il 29 maggio 1993, di seguito denominata "Convenzione".

Art. 2.

1. Piena ed intera esecuzione è data alla Convenzione a decorrere dalla sua entrata in vigore, in conformità all'articolo 46 della Convenzione medesima.

Art. 3.

1. *Il Capo I del Titolo III della legge 4 maggio 1983, n. 184, è sostituito dal seguente:*
"Capo I. - Dell'adozione di minori stranieri.

Art. 29. 1.

L'adozione di minori stranieri ha luogo conformemente ai principi e secondo le direttive della Convenzione per la tutela dei minori e la cooperazione in materia di adozione internazionale, fatta a L'Aja il 29 maggio 1993, di seguito denominata "Convenzione", a norma delle disposizioni contenute nella presente legge.

Art. 29-bis.

1. Le persone residenti in Italia, che si trovano nelle condizioni prescritte dall'articolo 6 e che intendono adottare un minore straniero residente all'estero, presentano dichiarazione di disponibilità al tribunale per i minorenni del distretto in cui hanno la residenza e chiedono che lo stesso dichiari la loro idoneità all'adozione.

2. Nel caso di cittadini italiani residenti in uno Stato straniero, fatto salvo quanto stabilito nell'articolo 36, comma 4, è competente il tribunale per i minorenni del distretto in cui si trova il luogo della loro ultima residenza; in mancanza, è competente il tribunale per i minorenni di Roma.

3. Il tribunale per i minorenni, se non ritiene di dover pronunciare immediatamente decreto di inidoneità per manifesta carenza dei requisiti, trasmette, entro quindici giorni dalla presentazione, copia della dichiarazione di disponibilità ai servizi degli enti locali.

4. I servizi socio-assistenziali degli enti locali singoli o associati, anche avvalendosi per quanto di competenza delle aziende sanitarie locali e ospedaliere, svolgono le seguenti attività:

- a. informazione sull'adozione internazionale e sulle relative procedure, sugli enti autorizzati e sulle altre forme di solidarietà nei confronti dei minori in difficoltà, anche in collaborazione con gli enti autorizzati di cui all'articolo 39-ter;
- b. preparazione degli aspiranti all'adozione, anche in collaborazione con i predetti enti;
- c. acquisizione di elementi sulla situazione personale, familiare e sanitaria degli aspiranti genitori adottivi, sul loro ambiente sociale, sulle motivazioni che li determinano, sulla loro attitudine a farsi carico di un'adozione internazionale, sulla loro capacità di rispondere in modo adeguato alle esigenze di più minori o di uno solo, sulle eventuali caratteristiche particolari dei minori che essi sarebbero in grado di accogliere, nonché acquisizione di ogni altro elemento utile per la valutazione da parte del tribunale per i minorenni della loro idoneità all'adozione.

5. I servizi trasmettono al tribunale per i minorenni, in esito all'attività svolta, una relazione completa di tutti gli elementi indicati al comma 4, entro i quattro mesi successivi alla trasmissione della dichiarazione di disponibilità.

Art. 30.

1. Il tribunale per i minorenni, ricevuta la relazione di cui all'articolo 29-bis, comma 5, sente gli aspiranti all'adozione, anche a mezzo di un giudice delegato, dispone se necessario gli opportuni approfondimenti e pronuncia, entro i due mesi successivi, decreto motivato attestante la sussistenza ovvero l'insussistenza dei requisiti per adottare.

2. Il decreto di idoneità ad adottare ha efficacia per tutta la durata della procedura, che deve essere promossa dagli interessati entro un anno dalla comunicazione del provvedimento. Il decreto contiene anche indicazioni per favorire il migliore incontro tra gli aspiranti all'adozione ed il minore da adottare.

3. Il decreto è trasmesso immediatamente, con copia della relazione e della documentazione esistente negli atti, alla Commissione di cui all'articolo 38 e, se già indicato dagli aspiranti all'adozione, all'ente autorizzato di cui all'articolo 39-ter.

4. Qualora il decreto di idoneità, previo ascolto degli interessati, sia revocato per cause sopravvenute che incidano in modo rilevante sul giudizio di idoneità, il tribunale per i minorenni comunica immediatamente il relativo provvedimento alla Commissione ed all'ente autorizzato di cui al comma 3.

5. Il decreto di idoneità ovvero di inidoneità e quello di revoca sono reclamabili davanti alla corte d'appello, a termini degli articoli 739 e 740 del codice di procedura civile, da parte del pubblico ministero e degli interessati.

Art. 31.

1. Gli aspiranti all'adozione, che abbiano ottenuto il decreto di idoneità, devono conferire incarico a curare la procedura di adozione ad uno degli enti autorizzati di cui all'articolo 39-ter.

2. Nelle situazioni considerate dall'articolo 44, primo comma, lettera a), il tribunale per i minorenni può autorizzare gli aspiranti adottanti, valutate le loro personalità, ad effettuare direttamente le attività previste alle lettere b), d), e), f) ed h) del comma 3 del presente articolo.

3. L'ente autorizzato che ha ricevuto l'incarico di curare la procedura di adozione:

- a. informa gli aspiranti sulle procedure che inizierà e sulle concrete prospettive di adozione;
- b. svolge le pratiche di adozione presso le competenti autorità del Paese indicato dagli aspiranti all'adozione tra quelli con cui esso intrattiene rapporti, trasmettendo alle stesse la domanda di adozione, unitamente al decreto di idoneità ed alla relazione ad esso allegata, affinché le autorità straniere formulino le proposte di incontro tra gli aspiranti all'adozione ed il minore da adottare;
- c. raccoglie dall'autorità straniera la proposta di incontro tra gli aspiranti all'adozione ed il minore da adottare, curando che sia accompagnata da tutte le informazioni di carattere sanitario riguardanti il minore, dalle notizie riguardanti la sua famiglia di origine e le sue esperienze di vita;
- d. trasferisce tutte le informazioni e tutte le notizie riguardanti il minore agli aspiranti genitori adottivi, informandoli della proposta di incontro tra gli aspiranti all'adozione ed il minore da adottare e assistendoli in tutte le attività da svolgere nel Paese straniero;
- e. riceve il consenso scritto all'incontro tra gli aspiranti all'adozione ed il minore da adottare, proposto dall'autorità straniera, da parte degli aspiranti all'adozione, ne autentica le firme e trasmette l'atto di consenso all'autorità straniera, svolgendo tutte le altre attività dalla stessa richieste; l'autenticazione delle firme degli aspiranti adottanti può essere effettuata anche dall'impiegato comunale delegato all'autentica o da un notaio o da un segretario di qualsiasi ufficio giudiziario;
- f. riceve dall'autorità straniera attestazione della sussistenza delle condizioni di cui all'articolo 4 della Convenzione e concorda con la stessa, qualora ne sussistano i requisiti, l'opportunità di procedere all'adozione ovvero, in caso contrario, prende atto del mancato accordo e ne dà immediata informazione alla Commissione di cui all'articolo 38 comunicandone le ragioni; ove sia richiesto dallo Stato di origine, approva la decisione di affidare il minore o i minori ai futuri genitori adottivi;
- g. informa immediatamente la Commissione, il tribunale per i minorenni e i servizi dell'ente locale della decisione di affidamento dell'autorità straniera e richiede alla Commissione, trasmettendo la documentazione necessaria, l'autorizzazione all'ingresso e alla residenza permanente del minore o dei minori in Italia;
- h. certifica la data di inserimento del minore presso i coniugi affidatari o i genitori adottivi;
- i. riceve dall'autorità straniera copia degli atti e della documentazione relativi al minore e li trasmette immediatamente al tribunale per i minorenni e alla Commissione;
- j. vigila sulle modalità di trasferimento in Italia e si adopera affinché questo avvenga in compagnia degli adottanti o dei futuri adottanti;
- k. svolge in collaborazione con i servizi dell'ente locale attività di sostegno del nucleo adottivo fin dall'ingresso del minore in Italia su richiesta degli adottanti;
- l. certifica la durata delle necessarie assenze dal lavoro, ai sensi delle lettere a) e b) del comma 1 dell'articolo 39-quater, nel caso in cui le stesse non siano determinate da ragioni di salute del bambino, nonché la durata del periodo di permanenza all'estero nel caso di congedo non retribuito ai sensi della lettera c) del medesimo comma 1 dell'articolo 39-quater;

- m. certifica, nell'ammontare complessivo agli effetti di quanto previsto dall'articolo 10, comma 1, lettera l-bis), del testo unico delle imposte sui redditi, approvato con decreto del Presidente della Repubblica 22 dicembre 1986, n. 917, le spese sostenute dai genitori adottivi per l'espletamento della procedura di adozione.

Art. 32.

1. La Commissione di cui all'articolo 38, ricevuti gli atti di cui all'articolo 31 e valutate le conclusioni dell'ente incaricato, dichiara che l'adozione risponde al superiore interesse del minore e ne autorizza l'ingresso e la residenza permanente in Italia.
2. La dichiarazione di cui al comma 1 non è ammessa:
 - a. quando dalla documentazione trasmessa dall'autorità del Paese straniero non emerge la situazione di abbandono del minore e la constatazione dell'impossibilità di affidamento o di adozione nello Stato di origine;
 - b. qualora nel Paese straniero l'adozione non determini per l'adottato l'acquisizione dello stato di figlio legittimo e la cessazione dei rapporti giuridici fra il minore e la famiglia di origine, a meno che i genitori naturali abbiano espressamente consentito al prodursi di tali effetti.
3. Anche quando l'adozione pronunciata nello Stato straniero non produce la cessazione dei rapporti giuridici con la famiglia d'origine, la stessa può essere convertita in una adozione che produca tale effetto, se il tribunale per i minorenni la riconosce conforme alla Convenzione. Solo in caso di riconoscimento di tale conformità, è ordinata la trascrizione.
4. Gli uffici consolari italiani all'estero collaborano, per quanto di competenza, con l'ente autorizzato per il buon esito della procedura di adozione. Essi, dopo aver ricevuto formale comunicazione da parte della Commissione ai sensi dell'articolo 39, comma 1, lettera h), rilasciano il visto di ingresso per adozione a beneficio del minore adottando.

Art. 33.

1. Fatte salve le ordinarie disposizioni relative all'ingresso nello Stato per fini familiari, turistici, di studio e di cura, non è consentito l'ingresso nello Stato a minori che non sono muniti di visto di ingresso rilasciato ai sensi dell'articolo 32 ovvero che non sono accompagnati da almeno un genitore o da parenti entro il quarto grado.
2. È fatto divieto alle autorità consolari italiane di concedere a minori stranieri il visto di ingresso nel territorio dello Stato a scopo di adozione, al di fuori delle ipotesi previste dal presente Capo e senza la previa autorizzazione della Commissione di cui all'articolo 38.
3. Coloro che hanno accompagnato alla frontiera un minore al quale non viene consentito l'ingresso in Italia provvedono a proprie spese al suo rimpatrio immediato nel Paese d'origine. Gli uffici di frontiera segnalano immediatamente il caso alla Commissione affinché prenda contatto con il Paese di origine del minore per assicurarne la migliore collocazione nel suo superiore interesse.
4. Il divieto di cui al comma 1 non opera nel caso in cui, per eventi bellici, calamità naturali o eventi eccezionali secondo quanto previsto dall'articolo 18 della legge 6 marzo 1998, n. 40, o per altro grave impedimento di carattere oggettivo, non sia possibile l'espletamento delle procedure di cui al presente Capo e sempre che sussistano motivi di esclusivo interesse del minore all'ingresso nello Stato. In questi casi gli uffici di frontiera segnalano l'ingresso del minore alla Commissione ed al

tribunale per i minorenni competente in relazione al luogo di residenza di coloro che lo accompagnano.

5. Qualora sia comunque avvenuto l'ingresso di un minore nel territorio dello Stato al di fuori delle situazioni consentite, il pubblico ufficiale o l'ente autorizzato che ne ha notizia lo segnala al tribunale per i minorenni competente in relazione al luogo in cui il minore si trova. Il tribunale, adottato ogni opportuno provvedimento temporaneo nell'interesse del minore, provvede ai sensi dell'articolo 37-bis, qualora ne sussistano i presupposti, ovvero segnala la situazione alla Commissione affinché prenda contatto con il Paese di origine del minore e si proceda ai sensi dell'articolo 34.

Art. 34.

1. Il minore che ha fatto ingresso nel territorio dello Stato sulla base di un provvedimento straniero di adozione o di affidamento a scopo di adozione gode, dal momento dell'ingresso, di tutti i diritti attribuiti al minore italiano in affidamento familiare.

2. Dal momento dell'ingresso in Italia e per almeno un anno, ai fini di una corretta integrazione familiare e sociale, i servizi socio-assistenziali degli enti locali e gli enti autorizzati, su richiesta degli interessati, assistono gli affidatari, i genitori adottivi e il minore. Essi in ogni caso riferiscono al tribunale per i minorenni sull'andamento dell'inserimento, segnalando le eventuali difficoltà per gli opportuni interventi.

3. Il minore adottato acquista la cittadinanza italiana per effetto della trascrizione del provvedimento di adozione nei registri dello stato civile.

Art. 35.

1. L'adozione pronunciata all'estero produce nell'ordinamento italiano gli effetti di cui all'articolo 27.

2. Qualora l'adozione sia stata pronunciata nello Stato estero prima dell'arrivo del minore in Italia, il tribunale verifica che nel provvedimento dell'autorità che ha pronunciato l'adozione risulti la sussistenza delle condizioni delle adozioni internazionali previste dall'articolo 4 della Convenzione.

3. Il tribunale accerta inoltre che l'adozione non sia contraria ai principi fondamentali che regolano nello Stato il diritto di famiglia e dei minori, valutati in relazione al superiore interesse del minore, e se sussistono la certificazione di conformità alla Convenzione di cui alla lettera i) e l'autorizzazione prevista dalla lettera h) del comma 1 dell'articolo 39, ordina la trascrizione del provvedimento di adozione nei registri dello stato civile.

4. Qualora l'adozione debba perfezionarsi dopo l'arrivo del minore in Italia, il tribunale per i minorenni riconosce il provvedimento dell'autorità straniera come affidamento preadottivo, se non contrario ai principi fondamentali che regolano nello Stato il diritto di famiglia e dei minori, valutati in relazione al superiore interesse del minore, e stabilisce la durata del predetto affidamento in un anno che decorre dall'inserimento del minore nella nuova famiglia. Decorso tale periodo, se ritiene che la sua permanenza nella famiglia che lo ha accolto è tuttora conforme all'interesse del minore, il tribunale per i minorenni pronuncia l'adozione e ne dispone la trascrizione nei registri dello stato civile. In caso contrario, anche prima che sia decorso il periodo di affidamento preadottivo, lo revoca e adotta i provvedimenti di cui all'articolo 21 della Convenzione. In tal caso il minore che abbia compiuto gli anni 14 deve sempre esprimere il consenso circa i provvedimenti da assumere; se ha raggiunto gli anni 12 deve essere personalmente sentito; se di età inferiore può essere sentito

ove sia opportuno e ove ciò non alteri il suo equilibrio psico-emotivo, tenuto conto della valutazione dello psicologo nominato dal tribunale.

5. Competente per la pronuncia dei provvedimenti è il tribunale per i minorenni del distretto in cui gli aspiranti all'adozione hanno la residenza nel momento dell'ingresso del minore in Italia.

6. Fatto salvo quanto previsto nell'articolo 36, non può comunque essere ordinata la trascrizione nei casi in cui:

- a. il provvedimento di adozione riguarda adottanti non in possesso dei requisiti previsti dalla legge italiana sull'adozione;
- b. non sono state rispettate le indicazioni contenute nella dichiarazione di idoneità;
- c. non è possibile la conversione in adozione produttiva degli effetti di cui all'articolo 27;
- d. l'adozione o l'affidamento stranieri non si sono realizzati tramite le autorità centrali e un ente autorizzato;
- e. l'inserimento del minore nella famiglia adottiva si è manifestato contrario al suo interesse.

Art. 36.

1. L'adozione internazionale dei minori provenienti da Stati che hanno ratificato la Convenzione, o che nello spirito della Convenzione abbiano stipulato accordi bilaterali, può avvenire solo con le procedure e gli effetti previsti dalla presente legge.

2. L'adozione o l'affidamento a scopo adottivo, pronunciati in un Paese non aderente alla Convenzione né firmatario di accordi bilaterali, possono essere dichiarati efficaci in Italia a condizione che:

1. sia accertata la condizione di abbandono del minore straniero o il consenso dei genitori naturali ad una adozione che determini per il minore adottato l'acquisizione dello stato di figlio legittimo degli adottanti e la cessazione dei rapporti giuridici fra il minore e la famiglia d'origine;
2. gli adottanti abbiano ottenuto il decreto di idoneità previsto dall'articolo 30 e le procedure adottive siano state effettuate con l'intervento della Commissione di cui all'articolo 38 e di un ente autorizzato;
3. siano state rispettate le indicazioni contenute nel decreto di idoneità;
4. sia stata concessa l'autorizzazione prevista dall'articolo 39, comma 1, lettera h).

3. Il relativo provvedimento è assunto dal tribunale per i minorenni che ha emesso il decreto di idoneità all'adozione. Di tale provvedimento è data comunicazione alla Commissione, che provvede a quanto disposto dall'articolo 39, comma 1, lettera e).

4. L'adozione pronunciata dalla competente autorità di un Paese straniero a istanza di cittadini italiani, che dimostrino al momento della pronuncia di aver soggiornato continuativamente nello stesso e di avervi avuto la residenza da almeno due anni, viene riconosciuta ad ogni effetto in Italia con provvedimento del tribunale per i minorenni, purché conforme ai principi della Convenzione.

Art. 37.

1. Successivamente all'adozione, la Commissione di cui all'articolo 38 può comunicare ai genitori

adottivi, eventualmente tramite il tribunale per i minorenni, solo le informazioni che hanno rilevanza per lo stato di salute dell'adottato.

2. Il tribunale per i minorenni che ha emesso i provvedimenti indicati dagli articoli 35 e 36 e la Commissione conservano le informazioni acquisite sull'origine del minore, sull'identità dei suoi genitori naturali e sull'anamnesi sanitaria del minore e della sua famiglia di origine.

3. Per quanto concerne l'accesso alle altre informazioni valgono le disposizioni vigenti in tema di adozione di minori italiani.

Art. 37-bis.

1. Al minore straniero che si trova nello Stato in situazione di abbandono si applica la legge italiana in materia di adozione, di affidamento e di provvedimenti necessari in caso di urgenza.

Art. 38.

1. Ai fini indicati dall'articolo 6 della Convenzione è costituita presso la Presidenza del Consiglio dei ministri la Commissione per le adozioni internazionali.

2. La Commissione è composta da:

- a. un presidente nominato dal Presidente del Consiglio dei ministri nella persona di un magistrato avente esperienza nel settore minorile ovvero un dirigente dello Stato avente analoga specifica esperienza;
- b. due rappresentanti della Presidenza del Consiglio dei ministri, Dipartimento per gli affari sociali;
- c. un rappresentante del Ministero degli affari esteri;
- d. un rappresentante del Ministero dell'interno;
- e. due rappresentanti del Ministero di grazia e giustizia;
- f. un rappresentante del Ministero della sanità;
- g. tre rappresentanti della Conferenza unificata di cui all'articolo 8 del decreto legislativo 28 agosto 1997, n. 281.

3. Il presidente dura in carica due anni e l'incarico può essere rinnovato una sola volta.

4. I componenti della Commissione rimangono in carica quattro anni. Con regolamento adottato dalla Commissione è assicurato l'avvicendamento graduale dei componenti della Commissione stessa allo scadere del termine di permanenza in carica. A tal fine il regolamento può prorogare la durata in carica dei componenti della Commissione per periodi non superiori ad un anno.

5. La Commissione si avvale di personale dei ruoli della Presidenza del Consiglio dei ministri e di altre amministrazioni pubbliche.

Art. 39.

1. La Commissione per le adozioni internazionali:

- a. collabora con le autorità centrali per le adozioni internazionali degli altri Stati, anche raccogliendo le informazioni necessarie, ai fini dell'attuazione delle convenzioni internazionali in materia di adozione;
- b. propone la stipulazione di accordi bilaterali in materia di adozione internazionale;
- c. autorizza l'attività degli enti di cui all'articolo 39-ter, cura la tenuta del relativo albo, vigila sul loro operato, lo verifica almeno ogni tre anni, revoca l'autorizzazione concessa nei casi di gravi inadempienze, insufficienze o violazione delle norme della presente legge. Le medesime funzioni sono svolte dalla Commissione con riferimento all'attività svolta dai servizi per l'adozione internazionale, di cui all'articolo 39-bis;
- d. agisce al fine di assicurare l'omogenea diffusione degli enti autorizzati sul territorio nazionale e delle relative rappresentanze nei Paesi stranieri;
- e. conserva tutti gli atti e le informazioni relativi alle procedure di adozione internazionale;
- f. promuove la cooperazione fra i soggetti che operano nel campo dell'adozione internazionale e della protezione dei minori;
- g. promuove iniziative di formazione per quanti operino o intendano operare nel campo dell'adozione;
- h. autorizza l'ingresso e il soggiorno permanente del minore straniero adottato o affidato a scopo di adozione;
- i. certifica la conformità dell'adozione alle disposizioni della Convenzione, come previsto dall'articolo 23, comma 1, della Convenzione stessa;
- j. per le attività di informazione e formazione, collabora anche con enti diversi da quelli di cui all'articolo 39-ter.

2. La decisione dell'ente autorizzato di non concordare con l'autorità straniera l'opportunità di procedere all'adozione è sottoposta ad esame della Commissione, su istanza dei coniugi interessati; ove non confermi il precedente diniego, la Commissione può procedere direttamente, o delegando altro ente o ufficio, agli incumbenti di cui all'articolo 31.

3. La Commissione attua incontri periodici con i rappresentanti degli enti autorizzati al fine di esaminare le problematiche emergenti e coordinare la programmazione degli interventi attuativi dei principi della Convenzione.

4. La Commissione presenta al Presidente del Consiglio dei ministri, che la trasmette al Parlamento, una relazione biennale sullo stato delle adozioni internazionali, sullo stato della attuazione della Convenzione e sulla stipulazione di accordi bilaterali anche con Paesi non aderenti alla stessa.

Art. 39-bis.

1. Le regioni e le province autonome di Trento e di Bolzano nell'ambito delle loro competenze:

- a. concorrono a sviluppare una rete di servizi in grado di svolgere i compiti previsti dalla presente legge;
- b. vigilano sul funzionamento delle strutture e dei servizi che operano nel territorio per l'adozione internazionale, al fine di garantire livelli adeguati di intervento;
- c. promuovono la definizione di protocolli operativi e convenzioni fra enti autorizzati e servizi, nonché forme stabili di collegamento fra gli stessi e gli organi giudiziari minorili.

2. Le regioni e le province autonome di Trento e di Bolzano possono istituire un servizio per l'adozione internazionale che sia in possesso dei requisiti di cui all'articolo 39-ter e svolga per le coppie che lo richiedano al momento della presentazione della domanda di adozione internazionale le attività di cui all'articolo 31, comma 3.

3. I servizi per l'adozione internazionale di cui al comma 2 sono istituiti e disciplinati con legge regionale o provinciale in attuazione dei principi di cui alla presente legge. Alle regioni e alle province autonome di Trento e di Bolzano sono delegate le funzioni amministrative relative ai servizi per l'adozione internazionale.

Art. 39-ter.

1. Al fine di ottenere l'autorizzazione prevista dall'articolo 39, comma 1, lettera c), e per conservarla, gli enti debbono essere in possesso dei seguenti requisiti:

- a. essere diretti e composti da persone con adeguata formazione e competenza nel campo dell'adozione internazionale, e con idonee qualità morali;
- b. avvalersi dell'apporto di professionisti in campo sociale, giuridico e psicologico, iscritti al relativo albo professionale, che abbiano la capacità di sostenere i coniugi prima, durante e dopo l'adozione;
- c. disporre di un'adeguata struttura organizzativa in almeno una regione o in una provincia autonoma in Italia e delle necessarie strutture personali per operare nei Paesi stranieri in cui intendono agire;
- d. non avere fini di lucro, assicurare una gestione contabile assolutamente trasparente, anche sui costi necessari per l'espletamento della procedura, ed una metodologia operativa corretta e verificabile;
- e. non avere e non operare pregiudiziali discriminazioni nei confronti delle persone che aspirano all'adozione, ivi comprese le discriminazioni di tipo ideologico e religioso;
- f. impegnarsi a partecipare ad attività di promozione dei diritti dell'infanzia, preferibilmente attraverso azioni di cooperazione allo sviluppo, anche in collaborazione con le organizzazioni non governative, e di attuazione del principio di sussidiarietà dell'adozione internazionale nei Paesi di provenienza dei minori;
- g. avere sede legale nel territorio nazionale.

Art. 39-quater.

1. Fermo restando quanto previsto in altre disposizioni di legge, i genitori adottivi e coloro che hanno un minore in affidamento preadottivo hanno diritto a fruire dei seguenti benefici:

- a. l'astensione dal lavoro, quale regolata dall'articolo 6, primo comma, della legge 9 dicembre 1977, n. 903, anche se il minore adottato ha superato i sei anni di età;
- b. l'assenza dal lavoro, quale regolata dall'articolo 6, secondo comma, e dall'articolo 7 della predetta legge n. 903 del 1977, sino a che il minore adottato non abbia raggiunto i sei anni di età;
- c. congedo di durata corrispondente al periodo di permanenza nello Stato straniero richiesto per l'adozione".

Art. 4.

1. Nell'articolo 10, comma 1, del testo unico delle imposte sui redditi, approvato con decreto del Presidente della Repubblica 22 dicembre 1986, n. 917, dopo la lettera l) è aggiunta la seguente: "l-bis) il cinquanta per cento delle spese sostenute dai genitori adottivi per l'espletamento della procedura di adozione disciplinata dalle disposizioni contenute nel Capo I del Titolo III della legge 4 maggio 1983, n. 184".

Art. 5.

1. All'articolo 40 della legge 4 maggio 1983, n. 184, è aggiunto il seguente comma:

"Agli stranieri stabilmente residenti in Paesi che hanno ratificato la Convenzione, in luogo della procedura disciplinata dal primo comma si applicano le procedure stabilite nella Convenzione per quanto riguarda l'intervento ed i compiti delle autorità centrali e degli enti autorizzati. Per il resto si applicano le disposizioni della presente legge".

2. All'articolo 41 della legge 4 maggio 1983, n. 184, è aggiunto il seguente comma:

"Nel caso di adozione di minore stabilmente residente in Italia da parte di cittadini stranieri residenti stabilmente in Paesi che hanno ratificato la Convenzione, le funzioni attribuite al console dal presente articolo sono svolte dall'autorità centrale straniera e dall'ente autorizzato".

Art. 6.

1. Dopo l'articolo 72 della legge 4 maggio 1983, n. 184, è inserito il seguente:

"Art. 72-bis.

1. Chiunque svolga per conto di terzi pratiche inerenti all'adozione di minori stranieri senza avere previamente ottenuto l'autorizzazione prevista dall'articolo 39, comma 1, lettera c), è punito con la pena della reclusione fino a un anno o con la multa da uno a dieci milioni di lire. 2. La pena è della reclusione da sei mesi a tre anni e della multa da due a sei milioni di lire per i legali rappresentanti ed i responsabili di associazioni o di agenzie che trattano le pratiche di cui al comma 1.

3. Fatti salvi i casi previsti dall'articolo 36, comma 4, coloro che, per l'adozione di minori stranieri, si avvalgono dell'opera di associazioni, organizzazioni, enti o persone non autorizzati nelle forme di legge sono puniti con le pene di cui al comma 1 diminuite di un terzo".

Art. 7.

1. Con regolamento, da emanare ai sensi dell'articolo 17, comma 1, della legge 23 agosto 1988, n. 400, entro quattro mesi dalla data di entrata in vigore della presente legge, su proposta del Presidente del Consiglio dei ministri, di concerto con i Ministri degli affari esteri, dell'interno, di grazia e giustizia e della sanità, è data attuazione alle norme della presente legge riguardanti la costituzione e l'organizzazione della Commissione per le adozioni internazionali, anche per quanto concerne il contingente di personale e le relative qualifiche. Con il medesimo regolamento sono

disciplinate le procedure per ottenere l'autorizzazione, i suoi contenuti, la modifica o la revoca della medesima, la tenuta dell'albo ed ogni altra modalità operativa relativa agli enti autorizzati di cui all'articolo 39-ter della legge 4 maggio 1983, n. 184, introdotto dall'articolo 3 della presente legge.

2. Il regolamento di cui al comma 1 disciplina altresì l'invio da parte della Commissione per le adozioni internazionali di proprio personale in missione presso le rappresentanze diplomatiche e consolari all'estero.

3. La Commissione è costituita nei tre mesi successivi all'emanazione del regolamento di cui al comma 1.

Art. 8.

1. Le dichiarazioni di idoneità all'adozione ed i provvedimenti di adozione e di affidamento preadottivo, pronunciati in data anteriore a quella di entrata in vigore della Convenzione, conservano piena efficacia.

2. Le domande già presentate alla data di entrata in vigore della presente legge e quelle inoltrate successivamente continuano ad essere esaminate e trattate secondo le disposizioni di natura procedimentale anteriori, sino alla avvenuta costituzione della Commissione per le adozioni internazionali e alla pubblicazione dell'albo degli enti autorizzati.

3. Le disposizioni di attuazione della Convenzione per la tutela dei minori e la cooperazione in materia di adozione internazionale, fatta a L'Aja il 29 maggio 1993, contenute nell'articolo 3 della presente legge, hanno efficacia a partire dalla data di entrata in vigore della Convenzione stessa.

Art. 9.

1. All'onere derivante dall'attuazione della presente legge, valutato in lire 13.200 milioni annue a decorrere dal 1998, si provvede mediante corrispondente riduzione dello stanziamento iscritto nell'ambito dell'unità previsionale di base di parte corrente "Fondo speciale" dello stato di previsione del Ministero del tesoro, del bilancio e della programmazione economica per l'anno finanziario 1998, allo scopo parzialmente utilizzando, per 11.200 milioni di lire, l'accantonamento relativo al Ministero degli affari esteri e, per 2.000 milioni di lire, l'accantonamento relativo alla Presidenza del Consiglio dei ministri.

2. Le somme di cui al comma 1 confluiscono nel Fondo per le politiche sociali istituito presso la Presidenza del Consiglio dei ministri, con esclusione della quota di minori entrate pari a 3.000 milioni di lire recate dall'articolo 39-quater della legge 4 maggio 1983, n. 184, introdotto dall'articolo 3 della presente legge, nonché dall'articolo 4 della presente legge.

3. Il Ministro del tesoro, del bilancio e della programmazione economica è autorizzato ad apportare, con propri decreti, le occorrenti variazioni di bilancio.